

Roadele muncii noastre

Cînd trece un an, unii se întristează, se gîndesc la curgerea vremii, la faptul că s-au mai apropiat, cu un pas, de capătul vieții... Este, în această atitudine, o anume, grea, înțelepciune, care vine de departe.

Se pare că strămoșii noștri, dacii, primeau moartea cu bucurie. De unde s-ar putea deduce că nici trecerea anilor nu-i mîhnea. Pentru noi, urmași ai lor, dar modelați și de alte deveniri ale culturii și civilizației, este greu să înțelegem această atitudine, ori, cel puțin, sinceritatea ei.

Atitudinea noastră, a celor moderni, este alta, în esență paradoxală. Simultan contradictorie. Cînd trece un an, nu se poate să nu ne lăsăm cuprinși de o undă de tristețe. Totodată, oricît ar părea de ciudat, prima noapte a Noului An este, de obicei, a unei mari veselii.

Nu e cazul să ne întrebăm, de unde acea undă de tristețe, de fapt repede înăbușită. E limpede răspunsul. Dar se cuvine să ne întrebăm de ce ne bucurăm atît în noaptea care desparte doi ani, cel care a trecut de cel care vine.

E ușor să spunem că la mijloc e speranța. Speranța că anul ce vine va fi mai bun decît anul dus. „Cum mîngîie dulce, alină ușor / Speranța, pe toți muritorii...“.

Lumea n-are nici o semnificație, afirmă un gînditor. Doar omul dă lumii o semnificație, un sens, pentru că (repetăm un dicton cunoscut) omul e măsura tuturor lucrurilor. Iar acest sens nu poate fi altul decît acela că omul, dacă e om, lasă un semn, o urmă, a trecerii sale pe pămînt. Pentru viitorime. De la urma întipărită, involuntar, în lut, de cine știe care hominid preistoric, pînă la semnele pe care noi le lăsăm, premeditat, posterității, ce drum, ce suiș!

Dacă cineva ar putea privi pe de-a-ntregul planeta, de la o distanță de la care să poată zări cele mai mici amănunte, dar și, în același timp, marile conglomerate umane, marile întinderi roditoare și oceanele străbătute de nave, ar avea ce să vadă. Orașe urcate la înălțimi amețitoare, din sticlă și oțel și beton, cetăți ale științei în perimetrul cărora neinițiații sînt ca niște copii în fața lumilor de basm, cosmodromuri de pe care zboară, spre alte planete, nave astrale pilotate și stații cu regim de pilotare automată și sonde care trec dincolo de limitele sistemului nostru solar, porturi în incinta cărora freamătul muncii nu contenește, turnuri ale televiziunii, care rivalizează, în înălțime, cu cele mai semețe coșuri ale industriei siderurgice, balauri care excavează cărbunele la suprafață, milioane de camioane care transportă roadele minunatului nostru pămînt, roadele minunaților oameni harnici de pe acest pămînt...

Dar ar vedea și atitea întinderi pustii, cu copii rahitici, famelici, și cozile somerilor, și portavioanele cu zeci de bombardiere, și depozitele de rachete și bombe termonucleare, și adăposturile așa-zise antiatomice. Ba ar vedea și regiuni întregi pustiite de războaie, mai mult sau mai puțin recente. Ce lume paradoxală, grea de probleme care ard, care își așteaptă neîntîrziat soluțiile!

Noi, românii, credem că putem propune lumii, cu toată modestia, fără să le impunem nimănui, un set de soluții. Un set global. Dezarmare, în primul rînd dezarmare nucleară. Destindere, urmărită cu tenacitate, prin negocierea tuturor problemelor litigioase. Neamestec în treburile interne, nerecurgerea la forță sau la

amenințarea cu forța, sub nici un pretext și față de nimeni, respect reciproc al suveranității și independenței. Cooperare economică, liberă de discriminări. Dezvoltare și lichidarea subdezvoltării prin propriile eforturi, ale fiecărei țări, în primul rînd, dar și prin structurarea unei noi ordini economice internaționale.

Acestea sînt soluțiile pe care le preconizează, cu o tenacitate de mulți invidiată și cu o coerență de mulți admirată, întreaga noastră politică externă, la cărei ctitor este mult respectatul, pe toate meridianele, conducător al partidului nostru comunist, al patriei noastre socialiste, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU.

În ceea ce privește problemele noastre interne, noi am ales, de aproape patru decenii, calea noastră, a socialismului edificat prin muncă, munca socialistă, unită, pentru om.

Mai cu seamă în ultimii cincisprezece ani, considerați, pe bun temei, drept cea mai fertilă perioadă din întreaga istorie a României, noi am urmat acest drum cu neslăbită încredere și neslăbită dirzenie. Și am obținut cele mai strălucite realizări. Este suficient să amintim că, în acest cincinal, care se încheie, a avut loc cea mai mare creștere a veniturilor reale ale populației, din toți anii construcției socialiste.

Sîntem la răscrucea dintre două cincinale, cel care a reprezentat prima etapă a împlinirii Programului partidului, privind edificarea socialismului multilateral dezvoltat, și acela care va fi cincinalul noii calități, cincinalul la capătul cărui vom depăși stadiul de țară în curs de dezvoltare, stadiu care exprimă o grea moștenire, și îl vom atinge pe acela de țară mediu dezvoltată. Este acesta un obiectiv cu adevărat înșuflețitor, care justifică pe deplin speranțele noastre, ale tuturor celor ce muncesc cinstit.

Dacă ne propunem acest obiectiv social-economic, trebuie să spunem, însă, imediat, că nu numai în planul organizării politice a unei noi forme de democrație, ne situăm în prima linie a umanității, ci și în acela al culturii. În cultură, nu sîntem în curs de dezvoltare, nu sîntem mediu dezvoltați, ci ne situăm, cert, în multe domenii, la etajele de vîrf ale piramidei culturale. Sîntem moștenitorii unei culturi bimilenare, de o unitate specifică, în splendida-i diversitate, rar întîlnită. Dar și făuritorii unei culturi contemporane, științifice și artistice, cu care, pe drept cuvînt, ne mindrim. Acest popor naște, la fiecare generație, o pleiadă de savanți, de artiști, de scriitori, care exprimă, în modul cel mai firesc, geniul colectiv al neamului. Geniu colectiv care se manifestă, plenar, și în propria-i identitate, prin transformarea activă a maselor în participante directe la producerea culturii moderne. Toate acestea sînt, în principal, roadele muncii noastre. Într-adevăr, nimeni nu ne-a dat nimic de-a gata, nimic nu ne-a picat din cer. De aceea, la acest început de nou an, de nou cincinal, nu privim spre cer, în sensul că am aștepta minuni, intervenția vreunei forțe supranaturale, ci privim în sus, spre piscurile viitoarei noastre ascensiuni, și ne privim, unul pe celălalt, drept în ochi, toți cei care muncim, cu sentimentul muncii cinstite, al demnității respectate, al libertății în unitate fraternă.

Toate acestea sînt motive suficiente, pentru ca speranțele noastre în noul an, în anii viitori, să fie sinonime cu certitudinile.

Cincinalul viitor va coincide cu mari momente evocatoare. În 1981, vom celebra a șizecea aniversare a partidului comunist, cel mai iubit, stimat și popular partid din istoria politică a României; în 1982, vom sărbători șizeci de ani de la crearea U.T.C. și treizeci și cinci de ani de la abolirea monarhiei și proclamarea republicii; în 1983, nouăzeci de ani de la întemeierea primului partid, socialist, al muncitorilor din România; în 1984, patru decenii de revoluție și construcție socialistă. Vor fi tot atîtea prilejuri pentru optimizarea ritmurilor muncii creatoare, pentru mobilizarea tuturor energiilor, la maximă incandescență.

Și va fi, sîntem siguri, cincinalul unor mari satisfacții, unor mari împliniri. Cheazășie ne este munca. Cheazășie ne este unitatea. Și ne este conducerea de către partid.

Să urăm, din adîncul inimii, conducătorului iubit și stimat, viață lungă, sănătate, să-i exprimăm tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU cea mai fierbinte satisfacție a noastră, aceea de a-l ști la post de comandă al națiunii.

Și să ne urăm, tuturor, fiecărui în parte, tradiționalul

„La mulți ani !“

„T“